

tænker de historiske konsekvenser af den type holdninger.

Kigger vi så på rapporten om værdier og normer blandt udlændinge og danskere fra Integrationsministeriets tænketank, så har vi også i Det Radikale Venstre læst den med største interesse. Eksempelvis har vi noteret os, at rapporten konkluderer, at indvandrere ikke bør betragtes som en homogen gruppe, og vi tillader os at antage, at det også gælder religiøse grupper på tværs af etnicitet; at indvandrere og efterkommere går mere ind for ytrings- og forsamlingsfrihed end danskere.

Men vi bekymrer os naturligvis også over, at der tilsyneladende i visse etniske grupper er større mindretal, som ikke tilslutter sig ligestilling mellem kønnene. Sådanne holdninger skal man ufortrødent imødegå, også selv om vi i Danmark efter mere end 30 år med en ligestillingslov hverken har fået ligeløn mellem kvinder og mænd eller har forhindret, at mere end 40.000 kvinder hvert eneste år udsættes for vold i deres hjem. Vi har brug for mere ligestilling og flere forkæmpere herfor. Det kan ikke understreges nok.

Op så bekymres vi over, at der tilsyneladende i visse etniske grupper er en mindre tilbøjelighed til at lade unge selv vælge ægtefælle, men noterer os også, at når 86 pct. af indvandrerne selv vil lade deres børn vælge ægtefælle, så står det i skærende kontrast til de politiske kræfter, der i tale og lovgivning ønsker at fremstille det, som om eksempelvis folk, der tilhører en bestemt trosretning, som følge af deres religiøse ståsted nødvendigvis må sanktionere tvangsægteskaber. Men vi har fremlagt et udspil mod tvangsægteskaber og æresrelateret vold, og i går lod regeringen forstå, at når det gælder om få skrevet tvangsægteskaber ind i straffeloven, har man vendt på en tallerken.

Forespørgerne har misforstået tænketankens anbefaling, og derfor vil jeg gerne præcisere, at Det Radikale Venstre støtter praktisk anvendelige retningslinjer, som ansatte kan støtte sig til, når borgere kræver særbehandling på bekostning af andre, og vi ønsker sådan nogle retningslinjer udviklet som et led i en mangfoldighedsstrategi på hver enkelt arbejdsplads. Det foreslog vi allerede i sidste folketingssamling at alle offentlige arbejdspladser skulle have, sådan at hospitaler ved, hvordan de tackler situationen, hvis en patient ikke ønsker behandling af

personale med anden etnisk oprindelse end dansk – det har de færreste hospitaler i dag – og så kommuner ved, at de ikke skal acceptere anmodninger om hvad hjemmehjælp, et ønske, som en række kommuner sidste år lod sig lokke til at acceptere. Det ville flertallet ikke den her gang, men det er dejligt, at ministeren nu sender tænketankens opfordring af sted til institutioner rundt omkring i det ganske land.

Så deler vi tænketankens opfattelse af, at pædagoger, lærere og sagsbehandlere og hjemmehjælpere m.v. efteruddannes til at håndtere konflikter, der udspringer i forskellige værdier og normer. For få uger siden skabte det nærmest et ramaskrig på Christiansborg, at to af landets største kommuner gjorde sig sådanne overvejelser. Forhåbentlig har flere fået læst rapporten siden hen, for det er et afsindigt vigtigt element. Det er her, kampen kan vindes, og det er derfor her, den skal kæmpes.

Men derfor ønsker Det Radikale Venstre heller ikke et centralt dokument, som hverken er grundlov eller en praktisk lokalt forankret vejledning; et dokument, som ingen kan hverken støtte ret på eller finde konkrete vejledninger i; et dokument, som hverken er fugl eller fisk.

Kl. 14.20

Lad mig så afslutningsvis om den generelle værdidebat sige, at vi i dag har hørt en lang række citater, som udfordrer det, vi synes er grundlæggende i det danske samfund, og de værdier, vi arbejder ud fra, som er frisindet, som er retsind, og som er storsindet.

Debatten har så vist, at der er soloholdninger i Dansk Folkeparti. Rapporten, som er grundlaget for debatten, har vist, at alle muslimer ikke er ens. Vidste man det ikke før, så må hr. Peter Skaarup i dag have sandet, at det er pokers ubehageligt at blive gjort ansvarlig for alle andres gerninger og udtalelser og forskellen på Dansk Folkeparti og muslimske minoriteter f.eks. er, at Dansk Folkeparti er et politisk parti, man kan melde sig ud af, hvis ikke man står inde for udtalelserne. Men for muslimerne gælder det i forbindelse med de generaliseringer, der kommer især fra Dansk Folkeparti, at de jo ikke bare kan melde sig ud af deres tro.

Med disse ord skal jeg sige, at vi støtter det forslag til vedtagelse, som vi selv har været med til at fremsætte, og at vi dermed ikke kan stemme for det af regeringspartierne og Dansk Folkeparti fremsatte.